

סגן טאו שמחה
2139169
בן קלרה וייעקב
נולד ב- 30.1.1953
התגייס לצה"ל ב- 8.8.1971
שרת בגדוד ה"בוקעים הראשון" (51)
נפל ב- 17.4.1974
בהפגזה על תל-ענטאר
ב毋בלעת הסורית.

שמחת טאו,

בן קלה ויעקב, נולץ ביום י'ד בישבע תש"ג (30.1.1953) בחרטום. שפוחה למד בבית-הספר זיסוויי "אליאנס" שבציפס וכארשר העתיקו משפטו את טנוויל ולהלן המשיך את לימודיו בעיר זו. את לימודי סיים במגמה מתמטית-פיזיקלית בבית-זוסטן לונדון שם שלר אוניברסיטת תל-אביב. שמחה היה תלמיד מעטהין, חזון ושקון וזכה את מירב כבוד ליבור פיסיקו חיה רענן, בדור שלישי, הרבה גילן והעדי הטרייזה שאלות קיום וולדת לחקר רזי הארט. הוא היה רענן, בדור הרביעי, הרבה התופעות כאלה שען - תמיד ביקש לזרת לחקר. שמחה היה בן נatan ומסור לאביו: "לאבא שלם לך קבר שלם לך אביו". רענן דואג לאחיו רון. עבר אליו לקרב בחומרן (שם נפצע) כתוב לאביו: "לאבא שלם לך קבר שלם לך אביו".

זהה קשה ואני יודע מה תחינה תועאותיו. אך שלא ויזה, אם יקרה לך משחו אני מוקוד שתשמר על אמא ועל רון בתמיך". בזמנם שיווינו העבא כתוב שמחה מכובב וופקדו בידי קוץ' השלשות של יהדותו. במכתב כתוב בין השאר: "אין ספק שאני חייב תודה לאנשים רבים מאוד, ובראש ובראשוнач לאמי, שלדעתי הוא סמל לחיות האם. תמיד דאגה ללידיה, טיפחה אותם ודאגה לכל מחסום... הcinema לא את המאכלים שאחכתי והשתדרה להלבשני בעורה הולמת כשאני מתעקש להיות שלומפר... איני חייב להודות שאחכתי אותו מאד". באותו מכתב כתוב לאחיו:

"רונ', האמת היא שאחכתי אותו מאד וכל החבשות שחתפת מני היו בכלל שהרגנות אותי בהתנהנתק, בהוות עיר. אני יודע שהיום אתה שkol יותר, מתנהג בעורה מבוגרת יותר... דאג שהזיה של אמא לא יהיה מלחום מתח. השתרל להקל עליה ובעה זכר את העבר ואת שעשתה למען שניינו. התנהג אליה באדיבות, ואנו, השתרל ללמידה. שמחה גויס לעזה" לתחילת אוניברס והועב בחטיבת גולני. הוא החליט שם לעזת את המדינה, איני יעשה זאת בלב שלם ובערוה מעולה. ואכן, היה חיל מעטיין. שמחה העtin כטירון, ובקורס המ' כימ שבסומו צורף לשירות.

לאחר ששסים קורס קענים רעה להעטרף להוודה מבעיטה, ולמן לא הסכים להדריך צעירים, כפי שהוא עזע לו. הוא הגיע לפולגה כשהוא דרש מעמו - את הכל, אלם נתקל בחילים שלא היו בעלי נוכחות גבוהה כלשה. כספרעה מלחמת יום-הכיפורים יעדיה יהודתו להשתתף בקרב המר על החורמן. במהלך הקרב נפצעו מפקדים רבים וسمחה היה הקצין שהוביל את יהדותו. הוא גילה אומץ לב ותשואה למופת. עד שנפצע ופונה לבית-החולמים. וכן קער לאחר לא יכול היה לשכב בעוד חבריו לחמים. לאחר הקרב; הפעעה שבליהדה, מלא מרץ ונכונות רואין שמחה להכנית רדיו שעודשה בגל עזה' וכבה תיאר את מהלך הקרב ואת גבורתם העילאית של חיליו. בתום המלחמה שבה נהרגו רבים מחבירו החלו לנקר במוחו שאלות רבות וקשות. שמחה התלבט בין רעונו לעבר לשורת בשירין ובין שאיפתו להשתחרר, לנסוע לארצה-הברית וללמוד פיסיקה בעוזרת מילגת למורים שקיבלו. יחד עם זאת שמר כל העת על מעב-רוח מרום, עודד את כולם והבטיח שהכל יהיה טוב. הייתה זו תקופה ההתחשה בגלן ויחידתו איבטה את אחת הנקודות החשובות ביותר ברמת-הגולן, את "טל-ענתר". מדי יום עמדה יהודתו בהפגנות קשות והוא היה שב ומהיר את חיליו שלא להימצא בחו'ן שלא לעודך. אלם הוא עצמו אין נדמה לעמלה, חשב לאש האויב, כדי לוודא שהכל כשרה. ביום כ"ח בניסן תש"ד (17.4.1974) נפגע מגן ובדרך לבית-החולמים מת מפצעיו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין העבא בחיפה. השair אחריו חורים ואח.

יהי זכרו ברוך.

הקרב על החרמון בו השתתף שמחה

העירכונות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

לחמי גדר "גדעון" לא עמדו לבדם במערבה בגוירה האטונית של רמת הגולן בଘר שבת ח' 6 באוקטובר 1973, מושפעה בחפתעה מוחלטת מלחמות יום תכיפורים. לצדם ב"קו הראשוני" בקו הפוארים היו ענקיסטים של גדר "סעד" של חטיבת חטיבון "ברק" מפוזרים וצמדיים - מחלקה טנקים ליד כל מוגב. מארחורייהם, ב"קו חנוי" של בגיור הצפוןית, היו מרכזים שאר לחמי החטיבה ברובוים גודדים ביער מסעדת, ולא הרחק מהם באור פתחת קונייטרה (הרמוינה-ג'פה) חנו ברכיביהם גודדים לוחמי חטיבת חטיבון 7, בפיקוד אל"ם אביגדור ("יאנוש") בזיגל, בדרך כלל (חחל משנת 1972) היהチה רמת הגולן

באתריותה של מפקדת מרחב גולן (חטמ"ר "גולן"); במושבי ה"קו הסגול", החזיקו כוחות של גודי חיר"ם מילואים, ווק בغال המתייחות תרבת, מכוח חבותה של צבא הסורי ומצב הכוחות הגבוהה, הוחלט גודי חיר"ם מילואים אלו בספטמבר 1973 בגודוי חיר"ר סדרים: גדר "גדעון" של חטיבת גולני בגיור הצפוןית, וגדר נח"ל מוצנה במושבי

גיאורה הדורמית. יחד עם נפרשו בהתאם גדר הטנקים "סער" בגיור הצפוןית, וגדר הטנקים "סופה" בגיור הדורמית. מפקדה חטיבת "ברק", כמו גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האונגה היו במחמות נפה.

שלב הבלימה בגיור הצפוןית (6-7 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העניק, כי ה"מאטץ העיקרי" הסוד יהיה בגנותה פתחת קונייטרה, ועל כן השאיר את חטיבת 7 עם 105 טנקים מדגם צטוריון כעתודה פיקודית בשלשה דינוכים גודדים סביב נפה. בגיור הצפוןית, עליה הגנו לחמי גדר "גדעון", היו אפוא 73 טנקים (105 של חטיבת 7 ו-32 מחליבת "ברק"), ואילו בגיור הדורמית, עליה הגנו לחמי גדר נה"ל המונזה, היה גדר טנקים מעורב, מפלגנות הטנקים של "סעד" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ולכבודם בלבד.

החתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בטמ"ר לשעה 14.00 בחופה ארטילירית כבדה על כל המוצבים ותקיפת מטוסים על מפקדות עופריות ומחנות עופרים. לאחר דיוקן אוידי ורטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד וזו צוותי הקרב של דיביזיות החיר"ר לעבד תעלת הנ"ט החפורת לאורך ה"קו הסגול" במלודיה לכבות את קו המוצבים ולהגיע בתוכו שעות ספורות לבביש האורך. מסעדה-קונייטרה-רפ"ד. בגיור הצפוןית נELSE הטעים במשימתם כוחותיהם חדרו אמנים מצפון להרמוניית ובוקעתה, אך הם לא הצליחו לבסס מאחו כלשהו. היגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

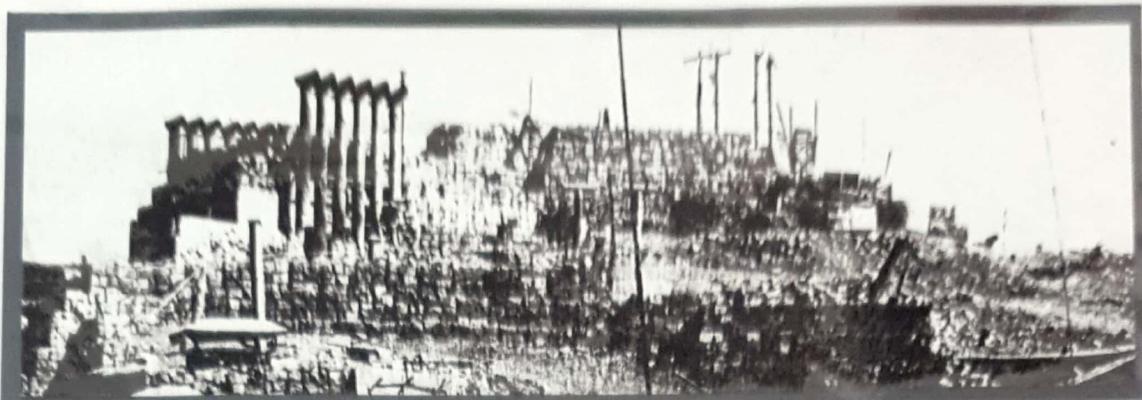
קבוצת פקודות

בדרכ אל היעד

מוצב החרמון

פינוי נפגעים

ההתשה שלאחר המלחמה 1974-1973

הקרב בו נפל שמחה

חילופי גולני היו מעורבות במלחמה התשה במובלעת הסורית ברמת'-הגולן, לפני סיום המלחמה ועד סיום התשה בפברואר 1974. התשיה הייתה מופקדת על צפון המובלעת ודרומה, לרבות מוצב החרמון.

היתה היערכות להגנה סטטית, כשהבחינה לפגוע עד כמה שאפשר בסורים, ולהימנע עד כמה שאפשר מנוגעים לבוחרים. זאת, תוך ביצור הקוו והתחזית להגנה ולהיאחזות בקו החודש לתקופה מסוימת, יחד עם כוננות מתמדת להתקפות מחדש של המלחמה.

החותם הקו במובלעת הסורית נעשה כך בבד עם אימון המערך החטיבתי וקליטת כוחות חדשים.

אף שמלחמת התשה הייתה סטטית בעיקרה, לא חסרה בה גם פעילות התקפית של לחימה ועירה: פשיטות על המערך הסורי כדי לגרום לו נפגעים ולהכניס את אנשיו למצב של בלבול וחוסר ביטהון. בנוסף, היו גם מארבים, מארבי אש, מארבי טנקים והפעלה של "תיחוכמים" שונים כדי לנסות ולפגוע בסורים מבלי שיפגעו כוחותינו.

"באופיה של מלחמת התשה היא מלחמת רעה" – אומר המ"ט של אוטם ימי, אורן שמחוני – "חסרים בה כל המומנטים של תנועה, כיבוש, הכרעה וניצחון. נשאר רק המרכיב של ספיגת אש ונפגעים. ישנים קשיי חיים יום יומיים מבלי שום הישג. המטרה היחידה היא להמשיך ולהאצז בשטח".

אין לשכח, כי כוחות החטיבה היו עסוקים באופן דצוף מאז פרוץ קרבות יום הכיפורים באוקטובר 1973, ועד לסיום מלחמת התשה ברמת'-הגולן, בקץ 1974. בغالל אופי מלחמת התשה התקשרו חיילי הגודדים ומפקדיהם לטפל בנושאים שונים בעקבות המלחמה: ביקור חיילים פצועים, טיפול במשפחות שכולות, התארגנות מבחינה כוח אדם, השלמת ציוד ועוד.

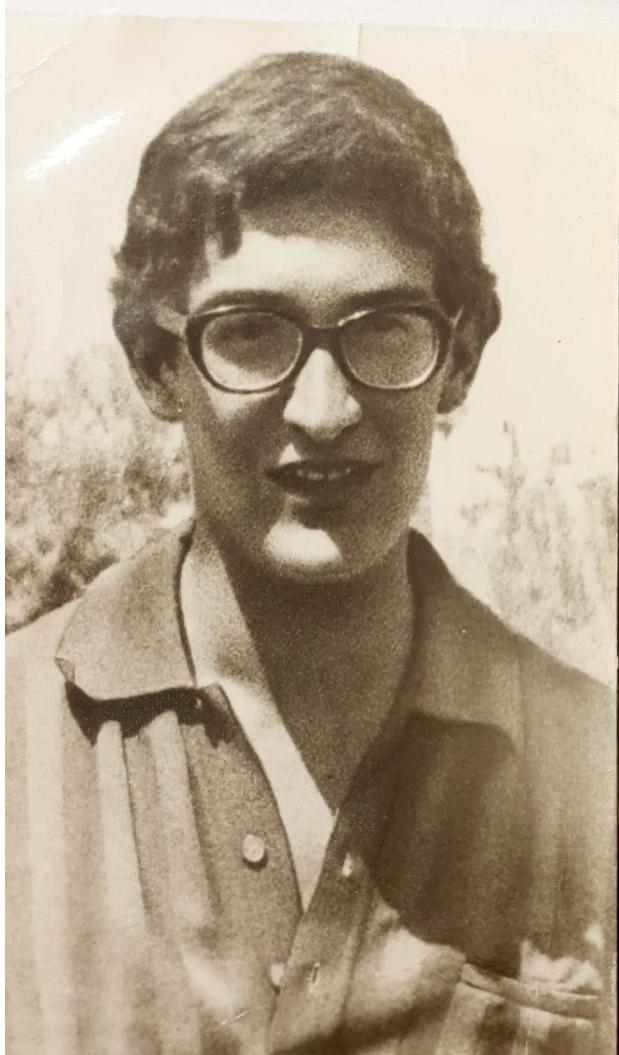
"כל הקזונה בחטיבה, החל מפקדי המחלקות העזיריים ביותר, נתנו באוטה תקופת דוגמא אישית למופת לחילו גולני. לא תמיד הנצונות והכיבושים הם קנה המידה הנכון. מצבים של לחץ מתמשך ואפור הם קנה מידה לא פחות טוב לשפטו אנשים" – אומר אורן שמחוני.

גדוד "ברק" חור אל הרמה כמכר ותיק. גם במלחמות זו היה הגודד מעורב בכל התקリות ובסבל נפגעים. הפלוגות נערכו מול איור תלייה, בכיוון הקו הסגול שבעיר. עיקר הפעולות של הגודוד באותה העת הייתה אושם מוצבים ותצפיות, סיורים, אבטחה

תמונה ילדות

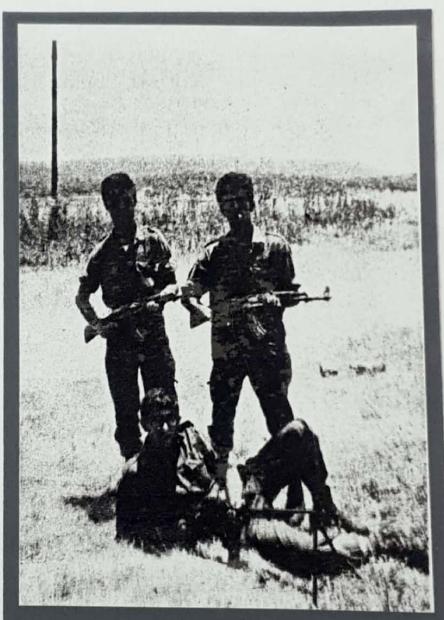

תמונה מהחיי הצבאי

קווים לדמותו

סבון צהוב

שמחה, בן קלרה ויעקב, נולד ב-1914 בשפט, ח' סיון, (30.1.1953) בחיפה.

הרא למד בבייה"ם היסודי "אליאנס" שבתיכיה, עד שמשנתה העתיקה את מקומו מגורייה לחולון, שם המשיך בבייה"ם "שנקר". אחיך עבר למדוד בבייה"ם להנדסאים שליד אוניברסיטת תל-אביב, וסידם בוגריה הפליאולוגי-רפואית.

שפחח החטין בלימודיו, היה חרוץ ושקדן, והකדים אותו מירב זמנו להחטאות בפיזיקה, האהובה עליו בזוחר. מדבריו: "אבי, אישית, שהרצן עז למדוד ולדעתה. איןני יכול להסביר תרופה זו, אך אני רוצה להעמיק ולהבין במה יותר". אהוב אגי מאר את הפיזיקה המסבירה את תופעות הטבע למיניהם. כל שגדחר לך, הוא להבין את התופעה שמה אדם, ולזרוגה עם הפיזיקה רהרי לך פתרון חלק גדול מבעיות העולם. הייש לך דבר יפה יותר מהבנת הטבע ומשמעות האדם? הייש מיזוג מעיניים יותר?" היה לו סקרנות בלתי גדרית להבנת רפואיות הטבע, ושאף לרדת לחקר דפי האדם. הוא היה רציני וمبرיק, ולמרות גילו העזיר הטרידוהו בעיות קירום מהותיות להן קורא למaza פתרונות. שמחה נחש בקשר מזהיר לנתח, ובכל שידע יותר, הבין במה ארוכה עוד הדרך בה עליו לכת.

בד בבד עם התמסרתו הרבה ללימודין, מצא שמחה זמן לבנות בחברת בני-גילה, היה חבר טב ומסור מאך. הוא היה מעורה בחברת, ער למתרחש, פעיל, אהב להשתתף בדיונים ובובוכים ושפע חידודי לשון. אף על הכל הוא היה אינטלקטואל אמיתי ולכון מעט, יחסית, לאחאת לבוריים ולהשתתפת לஸגורות גיל הנעוריהם. –"רבים שואלים אorts" – אמר –"מדובר איין רצאי יותר לבנות? ובכל פעם אני מסביר מחדש שיש אהובים בילוריים, ואחרים – לימודים...". שמחה היה רגש וקשוב לרחש-לב זולתו, שאף להבינות, לעוזר ולהקל על קשייהם של הסרבבים אהורה. באחד ממתכניו אל דוד-אביו כתב: "لدוד יוסף שלום רב, היום נודע לי שדורות פאני נפרה, ואין מלים בפי לנחמן. אני מבין שהדבר לא בא עלייך בהפתעה, כי היא הייתה חולה זמן רב. אני מ庫ה שתתגבור על הבבב, ותשמש לנהל אורח חיים סדר ותקין לטובתך של,

אני מאר מ庫ה שילצא לי לראותך בקרוב, חזק ואמץ..."

שמחה היה בן נאמן ומסור לאמו, קשור לאביו ורע דראג לאחיו העזיר, רון.

בתוך ערים הגלויות והמכתבים שהצטברו אצל אביו, בולטת הגלותה שנכתבה עלידו ערב צאתו לקרב על החרמון, (שם נפצע), בה כתב: "לאבא שלום רב, שמחתי לקבל גלויתך בתאתה אORTHI בזמנים הקשים הללו... הירם אני עומד לפני קרב שלדעתי יהיה קשה, ואני ירدع מה תהינה תרצווחיו. איך שלא יהיה, אם יקרה לי משהו, אני מ庫ה שתתמודע על אמא ועל רון תמיד".

במכתב האחרון שהפקיד עבורי המשפחה, כתב: "אין ספק שאני חילב תודה לאבשים רבים מאד ובראשם

בדראשונה לאמי שלזעןן היה סול פידוטה גורן אשר דאגה לילדיות, טבוח אדום ורנגן לפצ'ם שפודר. מחרטן זו היה און האקליפט שאנדרז, ואשתו הלהבדידה גוזה מלטה, אשרי שטעם לחירות אפלוסטר, ועודו צדך להזוויזות שאנדרז אונדר אפרדי.

דראשו שטחן, על אותו חטוייה רדו, והוא חיל שטחן אוונטן ובל חטטו שטחן טאנטן. חז' בגדל שטחצ'ה אוונטן חתפ'ה'הן, מחרטן עיפוי. אונד' יודע שטח'ה'ה את טוקל יונטן, מחרטן בצדקה חכורה'ה יונטן, ועודא שטח'ה'ה של אמא לא ית'ה' פלוויים מטה, מחרטן לתקל עליה ובכעדי'יך זכדר את העבר ואת שעטה למפען טונדרו, מחרטן אליהם באדריכות זאנא, מחרטן ללוור, ברי

שטב'ע לתיישבים דהמא מקומך בחילופ'ם."

שםחה גו'ים לאח'יל במחילה אונד'ושט 1971, וחוואכ' לשרת בחטיבה גולני. למרות שלא היה מיליטריסט, היה בעל אידיאלים וחדור חברה ערך בשירות באח'יל. הוא החליט שאם עליו לשרת את המדינה, כי אז בלב שלם, ובארפן מעולה, ואכן היה חייל מצטיין. הוא האטיין בטירון, רכן בקורס מכיל'ס, האשרה לסייעתו, ולאחר שסיים בהציננות קורס קצינים הרצע לו להדריך צוערים. שמה לא נעדת להצעה, אלא ביקש להצרכ' ליחידה מבצעית, כי שם יוכל לחרום יונטן. הוא הגיע לפולוגה כשהוא דורש מהילילו בפי שדרש מעצמו – את הכל! גם נשתקל בחילילים שלא היו בעלי נוכחות גבורה כשלו, לא אמר נושא, ובסבלג'ה וביחס אונושי, אם כי גם ביד חזקה, הגיע עם להישגים שאליהם שאף.

בחודת-דעת עליו נאמר: "קזין נברון ואמיז', בעל כשר מנהיגות וארגון, פועל מאד, בק' בכל המתחש' בפולוגה, ועשה מעל ומעבר לנדרש ממנו. אהוד מאד ע"י מפקדיו ופקודיו." ואילו הוא כתב על חילילו: "אהבתי את חילילי. יותר מסתם ידידות היו היחסים בייננו. תמיד התייעצ' עמי בעיותיהם האישיות ואיפילו האינטימיות ביותר, ולא פעם פנו אליו בבקשה שادرוש לungan לפני השם". תלמיד ראו בי קורס חבר, ראת'יכ' מפקד. הם לא הסכו לנורע אחרי בזמן הקרבנות, גם כשהשחתי חלק מהם לבצע איגוף שתיקיב חשיפת-גופם לאש רצחנית."

כשפרצה מלחמת יומם הכהנים יועדה ייחידתו להשתף בקרב על החרמון. במהלך הקרב נפגו רבים וביניהם מפקדים, ושם היה זה אשר למשה הרוביל את ייחידתו. הוא גילה אומץ-לב ותרושה למופת, עד אשר נפצע מרסים פג' בראשו, ורינה לביה-החללים.

ימים ספורים לאחר החלומו, שנWOOD לעבור לביה-החלמה, שב ליחידתו מלא מץ' ובכרכרה וכח לאביו: "היום חזרתי ליחידה שלי, כשאני נמצא בתחום החלמה ומרג'יש כבר די בסדר. איןני יכול לשכב, בעוד חבר ליוחמים. אתה בודאי תבין זאת."

לאחר הקרב שמה רואין לתוכנית רדיו ששודרה בגלי צה'יל, ובזה תאר את מהלך הקרב ואת גבורתם העילאית של חילילו. עם חם המלחמה, בה נפלו ונפצעו רבים מחברים, נקרו במוח שאלות רבות וקשנות. בין היתר, הביע לא-פעם בשיחותיו הרבות עם אביו, את משאלתו לעבור חיל-שריון, כי שם יוכל לתרום יותר. לעומת זאת, הוא גילה בר יכול לנגן לאראה"ב

ולתנשדים אם הגדוד שבחילומודיו הרכיבו: למורט פיסיקה בעדרת מלגת-הליימורדים שהעבוקה לו, מרות כל לבסיו, שמר כל חעם על מאכ-רווח מרומם, עוזר את כולם והבטיח שהיה עוד טוב. בתקופת מלחמת-ההתשה עם הטורים, אבッחה ייחודה את אהת הנקרוזות החשובות ביותר ברמת הגדוד, את "חל-ענתוי". מדי יום עמדו בחפזות קשות והוא הזהיר חזור והזהיר את חייליו שלא להמא בחוץ ללא צורך; אורם הוא עצמו, היה רב הזמן אץ מעמדה לעמדה לודא שהכל בשורה בשתו השורף לאש-האריב. ביום ה-כ"ה בוגדן, תשל"ד, (17.4.1974) פגע שמחה מפצע, בעת שלוה את יוסף האפרתי, שבא כחיל-מלואים, להרצות בפני התלמידים. יוסף נהרג במקומו, רשםה מה פצעינו בדרך לבית-החולמים, הוא הובא למנוחות בבית-העלמין האכאי בחיפה עיר הולדתו, אליה חלם לחזור פעם ולהיות בה. השאיר אחריו הוריהם ואה. לימים נודע, כי בדרכו מתחופתינו הקדרות, קפץ לבקר אצל חבריו לנשך, שנשאו בבייה"ח, ואצל הוריהם שכולים של אלה שנפלו תחת פקודו בקרב על החרמון. במכבת תנומותיהם למשפחלה כתוב מפקדו, יוד'קה: "תלינו תקורת רברות בשמחה בפקד בגדור. שמחה שסימן קורס קצינים לפני השנה בלבד, הוכיח את עצמו בקצין וכמפקד מערלה לפני המלחמה, במהלךה ולאחריה."

משפחתו הרוציה תורבת לזכרו ובנה המכבת ארוך שכוב שמחה ז"ל בשלושה ילדים לפני שנפל, ושרתו הפקד בידי קצין-השלישות של היחידה. המכבת זה פרוח במיללים: "לבולם שלום", ומסחיים במשפט: "חזקו ואמזו למען עתיד טוב יותר". המכבת מהויה מעין חשבו-נפש של גער שהתברג לפטע אדם נפלא שחורשו נבא לו את קיזו הקרב. המכבת מהויה מעין חשבו-נפש של גער שהתברג לפטע והביס על העולם בעיניהם פקרחות וגבוניות. חלק מהקטעים שצוטטו לעיל, הם מתוך המכבות זה.

כותבים לזכור

צבא הגנה לישראל

2766 סדרת 2

7 ספטמבר 1978

74 סדרת 2

סמלים 110
78 ספטמבר 1978

74)

סמלים 110 הינשה!

הנש, 289169 סמל 110 שמח לחיי יפה מורי
על פה הנטה כראתנו גביהן ותפארת 74.
שמחה שבר ואנ' נטחן ואמ' היכרום' נטחן
ונזקן. הנש צו תחאה קעה אדוריין, עלי'
הנש נטחן ונטחן. עלי' רוחה טהורה וט
לטה'ה, האהובים עלי' הוכן נטחנה בזעודה,
כחן נטחן הנש' נטחן ואנ' ים.
שמחה (טחן) שטן בזק האזניון היבר
זעודה, אונס חיה דיבר צם קער ים.
לטחן, נטחן, לאן מיטר עלי' קערם ורבדן.
טערן מטחן רחן שמחה נטחן זעודה.
שמחה צפ'ם צו'ו נטחן זעודה נטחן
הוניה צו'ו צפ'ם צפ'ם אטקה, גלען הנטה
באהרין גאותה. צו'ו צב' הנטה אול' שמחה
צ'ו' אטקה הנטה, אטקה נטחן צ'ו' קיט דערך
הנטה צר'ג'ן גורן, צ'ו' צטלה'ן רט'ן
צ'א'ן ותא'ן גאל'ן (ט'ן) צ'ו' גורן. צ'ו'
צ'א'ן צר'ג'ן גאל'ן צ'ו' גורן צ'ו'

2/...

צבאות הגדנה לישראל

וירחון מילאנו עדתו ג'תולו רוחן הפלין
סימפוני וסימפוני אלה פלון בז'ה צבוי
דבון גראניט דילון דבון
אנטלי אל סמבה פאניג היה ג'תולו לאוניבז
דריאן אל אנטלי אנטלי פלון פלון הפלון
סאמבה ואנטלי אנטלי דבון דבון בז'ה צבוי.
לט' ג'תולו ג'תולו לאוניבז סאמבה פלון דבון
אנטלי ג'תולו פאניג דבון ג'תולו הפלון
אנטלי.

האנטלי אנטלי אנטלי

האנטלי ג'תולו ג'תולו ג'תולו

האנטלי ג'תולו ג'תולו ג'תולו

האנטלי ג'תולו ג'תולו ג'תולו

שמחה טאו זיל

17.4.1974

יש ורעם תותחים מביא למחשבה שמא...
וחרהורים תחת רישומן של הפמות
מעיקים על אדם כמו שchap'ץ.
חגור בבד ונעלים (זה מכבר לא הוסרו) רטובות.
אלא שайн בהם מגן!
ואולי בכל זאת
למרות הכל
ומעבר להזוה
ישנו עתך אחר שמחה?